

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Sols en la vellesa

Fa uns dies vaig assabentar-me d'una dada que em va colpir veritablement: més de tres-cents mil ancians catalans viuen sols, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Estar sol no sempre és un problema. Sentir-se sol sí, ja que podem estar en companyia i, malgrat tot, tenir sensació de buidor, una experiència de falta d'alguna cosa. L'ésser humà és sociable per naturalesa i necessita els altres per viure. Quan una persona se sent sola, se sent també exclosa.

Les persones grans necessiten el contacte amb altres persones; i, al capvespre de la seva vida, moltes senten, especialment, la manca de presències que les reconfortin i que omplin una mica la buidor que senten. Les pèrdues i les absències els han anat minant la vida.

La vellesa és un moment de fragilitat de la persona en què, de vegades, la marca de la solitud queda dibuixada en el rostre. Quan una persona gran no troba ningú que se n'ocupi ni amb qui parlar, pensa que ja no importa a ningú. La solitud té un impacte emocional que provoca nerviosisme, angoixa, tristesa, mal humor i sensació de marginació social.

El procés de fer-se gran pot arribar a ser dur, perquè es van perdent familiars i amics i també es van perdent facultats i habilitats. La vellesa ens arriba a tothom, i normalment es rep amb més tristesa que alegria. Sovint l'entorn la percep com una nosa més que com un valor. Al llibre dels Salmos llegim: «No em rebutgis al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor, no m'abandonis» (Salm 71,9).

Actualment, l'estructura familiar ha canviat i gairebé no hi ha espai per a les persones grans, però, tot i que sovint les arraconem i les menystenim, tenen un paper molt important, de gran valor. Sense elles, es perd la saviesa de la vida i la gran riquesa de les relacions intergeneracionals, en què joves i grans aprenen els uns dels altres. Cal que els nostres germans més grans ocupin el lloc que els pertoca i no quedin desplaçats. «Aquesta civilització continuarà endavant si sap respectar la saviesa, la saviesa de la gent gran» (*Amoris Laetitia*, 192).

Vivim en una societat amb canvis constants, on es promou l'individualisme i l'autosuficiència, on cadascú va a la seva, on no tenim temps per als altres, però, en canvi, podem passar ho-

res i hores hipnotitzats davant d'una pantalla, amb l'únic objectiu de passar l'estona. Cal que tots siguem sensibles i estiguem atents a les persones de la nostra comunitat, al que els passa, per poder-les acompanyar quan ho necessitin. Cal que cuidem la gent gran perquè són testimonis valuosos que enriqueixen la nostra vida. «Qui té un amic té un tresor», diuen. Qui té un avi o un amic gran té una fortuna, dic jo.

Sens dubte, tenir un avi a prop és un regal, un privilegi, però gairebé també una necessitat. Així ho expressava el papa Francesc en el darrer Sinode, tot recordant una dita argentina: «Si a casa teva no hi ha cap ancià, compra'n un i cuida'l.»

Benvolguts germans, tinguem present la gent gran: acollim-la, escoltem-la i estimem-la. Regalem-los una mica del nostre temps!

ACTUALITAT

Presentació de la campanya de Mans Unides

El dimecres 6 de febrer va tenir lloc l'acte de presentació de la 60 campanya de Mans Unides al Centre Cristianisme i Justícia del carrer Llúria 13.

Enguany, aquesta campanya té la dona com a protagonista i el cartell recull aquestes paraules: «La dona del segle XXI ni independent, ni segura, ni amb veu».

Va introduir l'acte Joan Martí, delegat de Mans Unides Barcelona. El filòsof i teòleg Francesc Torralba fou l'encarregat d'exposar el tema de la dignitat de la persona: «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones». Va centrar la seva exposició

en aquest reconeixement i, com si es tractés d'una constel·lació, va exposar aquests punts: la persona, subjecte de drets, mereixedora de respecte, un fi i mai un mitjà, portadora d'un valor incalculable i que cal respectar com un tot íntegre, fràgil, vulnerable i inestable.

El bisbe auxiliar Mons. Sergi Gordo clausurà l'acte recordant les dones d'Acció Catòlica que «es van comprometre i van plantar cara a la fam».

Aquest any, Mans Unides ret homenatge a aquestes dones i a totes les del món que encara avui treballen pel desenvolupament integral de les persones.

ENTREVISTA

La fe és una Gràcia amb moltes majúscules

MARIA ROSA SALVADÓ

Periodista autodidacta, va començar a dedicar-se a la comunicació per un pur atzar quan tenia vint-i-set anys. Ara ja en té seixanta-sis. Sempre ha pensat que el més important de la seva feina és informar per oferir a les persones la possibilitat de construir-se i, per tant, de construir.

Per què creus en Déu?

No ho sé. No té una explicació fruit d'un raonament. Si ho penso, crec que la fe m'ha vingut donada, potser perquè en molts moments he estat prou afortunada com per adonar-me d'una presència. Algú ho ha definit com un oreig suau, una brisa que t'envolta. Jo diria que la fe és una Gràcia amb moltes majúscules. També han estat fonamentals les persones que m'han ajudat i que m'ajuden a créixer per dins.

De què li estàs més agraïda?

D'haver posat en el meu camí, aviat farà trenta-tres anys, Maria de Natzaret, un capvespre que passejava per la riera que comunica el nucli urbà d'Arenys de Munt amb el veïnat de Sobirans. Allà hi ha una capella dedicada a la Mare de Déu de Lourdes, similar a la de França, i jo, en aquell moment, era ben atea.

Com vius la malaltia, des de la fe? La teva relació amb Déu ha canviat?

Soc malalta de càncer des de fa divuit anys. Una autèntica supervivent! Si he de ser sincera, mai m'ha capficat gaire. Sempre he estat molt tranquil·la..., potser massa i tot! La meua relació amb Déu ha anat augmentant independentment de la malaltia. En Déu hi creus de franc!

Què és el que et faria més feliç de fer, en aquest moment de la teua vida?

Dedicar-me a quelcom que sempre m'ha preocupat molt: la gent sense sostre, que augmenta sense aturador, sobretot a les grans ciutats. Cal intentar posar cor en un món que s'està oblidant que en necessita.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Digna de la seva vellesa

L'àvia ha fet vuitanta-un anys. Tota la família ho ha celebrat. Ha rebut moltes felicitacions i les ha acceptat amb la bonhomia habitual. És una persona que es fa estimar per la seva manera de fer i de ser. Una religiosa, companya d'estudis i amiga d'una de les seves filles, molt propera a la família, s'ha afegit a l'esdeveniment amb una carta, on escriu: «Em vull afegir a aquesta celebració d'aniversari que és, alhora, una celebració d'acció de gràcies pel do de la seva vida, la que ha compartit amb nosaltres i la que compartirà. Vostè és una d'aquestes persones que deixen petjada sense saber-ho. Em vull aturar personalment en el que m'ha deixat a mi, com a dona de gran fe que és. No puc evitar associar-la a aquest llinatge de dones bíbliques, la història de les quals són camins per a l'acció de Déu. Eren dones senzilles i treballadores com vostè, que mai cercaven protagonisme, però sempre atentes a escoltar la veu d'un Déu que s'expressava i s'expressa mitjançant els esdeveniments i les persones, i al qual, en tot moment, vostè ha donat resposta guiada per la confiança en un amor a Aquell a qui res no és impossible.

«El seu desig de bé per a tothom és tan gran que qualsevol crítica, per peti-

ta que sigui, li molesta i amb gran encert intervén amb rapidesa per dir que cadascú és com és. La capacitat d'acollida fa que una persona de fora del seu àmbit familiar se senti com a casa des del primer moment, com en un lloc propi des de sempre. Sens dubte la seva serenitat i enteresa davant l'adversitat, en el dolor i en el sofriment, mai passen desapercibudes. Sap convertir amb senzillesa el que és difícil i dur quelcom de la manera més natural possible [...]. Aquestes pinzellades de la seva vida les vull conservar. Fins i tot faré cas a la seva petició del darrer dia que ens vam veure, la de pregar perquè vostè no sigui egoista quan arribi el gran moment. Tot i així, després de reflexionar-hi de debò, accepto la seva petició com un llegat, una actitud que hauria de guiar les meves decisions i accions.»

Una bona felicitació que diu molt de la persona que la rep: Ha deixat petjades que esdevenen referència. També per a la persona que li adreça la felicitació, perquè és mostra d'un respecte, consideració i valoració de les persones grans. «Per això, si ara abandono com un valent aquesta vida, em mostraré digne de la meua vellesa» (2Ma 6, 27).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Plegaria confiada a Dios Padre

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Comenzamos nuestra oración del Padrenuestro con la palabra *Padre*; con toda la confianza de un hijo, llamamos *Papá* a Dios. El Señor mismo nos lo ha indicado al enseñar a orar a los discípulos. El Santo Padre lo explicaba seria y piadosamente ante los miles de peregrinos que acudieron a la audiencia general del miércoles 16 de enero: «No se trata de usar un símbolo, sino que se trata, en cambio, de tener, por así decirlo, traspasado a nuestro corazón el corazón de Jesús.»

«Desde el inicio de cada día, se nos invita a decir: *Papá*. Tener una relación con Dios como la de un niño con su padre. Nuestra oración se puede unir a la del Señor que al venir al mundo dice: «He aquí que vengo a hacer tu voluntad» (Hb 10,9). Unidos al corazón del Hijo, podemos decir al comienzo de cada jor-

nada: *Papá*, todo lo que tengo, lo traigo ante ti, te ofrezco mi oración, los pensamientos, las palabras, las acciones, los gozos y los sufrimientos.»

«Como un niño confiado en el regazo del Padre, repitiendo el *Abbá* que nos infunde el Espíritu, en unión con el corazón de Cristo, deseamos ser continuadores de ese amor del Padre. Ir hacia el hermano que lo necesita y comunicarle con nuestra vida, palabra y servicio que tenemos un Padre, nuestro *Abbá*, nuestro *papá*, un Padre que nos ama y que sale a nuestro encuentro. No se cansen de llamarlo; porque él, como Padre bueno, viene a sanar nuestras heridas y a restablecer la alegría de ser sus hijos.»

Que María, la Madre del corazón atento que cumple la voluntad del Padre, sea nuestra compañera de camino.

Lectures de la missa diària i santoral

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), verge, vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prevere paül i màrtir; beat Joan de Fièsolle (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor.

19. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21].

Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimecres [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26].

Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima); santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries.

21. ■ Dijous [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33].

Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Divendres [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19].

Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV. Santa Margarida de Cortona, religiosa; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dissabte [He 11,1-7 / Sl 144 / Mc 9,2-13].

Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafoela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ † Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesí.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar.

Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua, que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps / i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i els dels culpables, acaben malament. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau al cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estaríeu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei; si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

Lectura del libro de Jeremías (Jr 17,5-8)

Esto dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y busca el apoyo de las criaturas, apartando su corazón del Señor. Será como cardo en la estepa, que nunca recibe la lluvia; habitará en un árido desierto, tierra salobre e inhóspita.

Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que alarga a la corriente sus raíces; no teme la llegada del estío, su follaje siempre está verde; en año de sequía no se inquieta, ni dejará por eso de dar fruto».

Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatara el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,12.16-20)

Hermanos: Si se anuncia que Cristo ha resucitado de entre los muertos, ¿cómo dicen algunos de entre vosotros que no hay resurrección de muertos? Pues si los muertos no resucitan, tampoco Cristo ha resucitado; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguís estando en vuestros pecados; de modo que incluso los que murieron en Cristo han perecido. Si hemos puesto nuestra esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de toda la humanidad. Pero Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, Jesús bajó del monte con los Doce, se paró en una llanura con un grupo grande de discípulos y una gran muchedumbre del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les decía: «Bienaventurados los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Bienaventurados los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Bienaventurados los que ahora lloráis, porque reiréis. Bienaventurados vosotros cuando os odian los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya habéis recibido vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que vuestros padres hacían con los falsos profetas.»

Paraules de Renovació

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

El Sermó de la Muntanya (1877), de Carl Heinrich Bloch. Palau de Frederiksborg, Hillerød (Dinamarca)

L'Evangeli d'avui ens recorda les vuit benaurances segons sant Mateu: Jesús puja a la muntanya, s'hi asseu, convoca els Dotze, i amb senzillesa però amb una grandíssima assertivitat, fruit de ser el Fill etern del Pare, proclama una Aliança renovada i renovadora. Renovada, perquè pren el Primer Testament, la primera gran part de la Bíblia, i l'actualitza a fons. Renovadora, perquè no són paraules buides o sobres, sinó que interpel·len la consciència de tothom que les sent.

Avui, sant Lluç ens ofereix aquestes mateixes paraules, però des d'una altra òptica: són paraules de Crist, Espòs de la humanitat ferida pel pecat; de Crist, Vi nou que reclama una renovació en la religiositat de les persones. Ens recorda que la felicitat que Ell ve a dur són les benediccions promeses en l'Aliança antiga del Sinaí, però actualitzades en l'ací i ara de la nostra vida. Déu Pare ha fet avançar la història, i en Crist ha produït un avanç definitiu en el (re)coneixement del seu Amor. Per mitjà de Crist, on hi ha dues o tres persones disposades a escoltar la seva Paraula, allí hi ha veritable comunió de vida, amor i felicitat amb el Senyor.

Ara bé, també hi ha una sèrie d'avertiments: la disponibilitat espiritual és important, però també ho és el fet de no estar lligats a instàncies d'aquest món, per legítimes que siguin. Per això, meditem, reflexionem i ponderem on tenim la nostra felicitat. Si apostem per l'Aliança de Crist, ja sabem quina és la responsabilitat a la qual Déu i la nostra consciència ens criden: viure des de la veritat del cor la nostra unió amb Déu. Paraules, sí. Experiència espiritual, sí. Però també obres de misericòrdia i empatia amb els petits i atribolats.

Activitats del cardenal Omella

Dilluns 18 (10.30-17 h). Assistirà a una reunió amb un grup de preveres de l'arxidiòcesi de Tarragona a la casa d'exercicis de la Selva del Camp (Tarragona).

Agenda

III Simposi internacional «Reforma i reformes en l'Església». Dies 20 i 21 de febrer, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). El simposi tindrà activitats diferenciades durant el matí i la tarda. Els matins es dedicaran a ponències al voltant de la temàtica «Cap a una Església evangèlica, pobre, ecumènica i fraterna» i les tardes es reservaran al diàleg sobre les claus de la renovació parroquial, amb la presència de Fr. Michael White i Tom Corcoran, dos experts en renovació parroquial, autors de llibres i materials de suport per a parròquies.

Per a més informació i inscripcions: www.edusantpacia.cat

Conferències de Mn. Francesc Nicolau. Els següents dijous, a les 18.30 h. *Dia 28 de febrer:* Les galàxies són moltes més de les que hom creia; *7 de març:* Hi ha quàsars molt especials; *28 de març:* Els blàzars i les galàxies de radiació infraroja; *4 d'abril:* Es van coneixent millor els límits de l'univers amb noves descobertes. Al Seminari Conciliar (c/ Diputació 231, t. 934 541 600). Obertes a tothom.

Commemoració del centenari de la mort del Dr. Jaume Almera Comas (1845-1919). Dimecres 27 de febrer, a les 12.10 h, acte acadèmic en honor de qui fou fundador del Museu Geològic del Seminari de Barcelona. Hi intervindran: el professor Francesc Nicolau (FFC-AUSP): «Perfil biogràfic del Dr. Almera»; el Sr. Enric Aragonès (Amics del MGSB): «La relació del Dr. Almera amb Jacint Verdaguer»; i el Dr. Sebastià Calzada (director del MGSB): «Importància científica de l'obra del Dr. Almera». L'acte es farà a l'Aula Magna del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231), i serà presidit pel Dr. Armand Puig i Tàrrach, rector de l'AUSP. Per a més informa-

ció: t. 934 534 925, a/e: secretaria@edusantpacia.cat. Activitat oberta a tothom.

XXIII Jornada de Pastoral Penitenciarà de Catalunya. Dissabte 2 de març (de 10.15 a 17.30 h), se celebrarà a Tortosa aquesta jornada per aprofundir en el món de les persones privades de llibertat. Per a més informació i inscripcions al SEPAP (t. 933 176 397 i 932 701 010, ext. 512).

«Conversió i evangelització avui». Recés de Quaresma a Tiana, organitzat per la basílica de la Concepció. Des de la tarda de divendres 1 a la tarda de dissabte 2 de març, amb Mn. David Compte, vicari general de la diòcesi de Vic i Teresa Valero, delegada de Nova Evangelització del bisbat de Solsona. Per a més informació i inscripcions: t. 934 576 552, a/e: parroquiaconcepciobcn@gmail.com

«El senyor dels anells i els textos bíblics». Dissabte 23 de febrer (10.30 h), conferència a càrrec de Jaume Fontbona. Al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231). Per a més informació: t. 934 541 963,

a/e: secretaria@iscreb.org. Accés lliure.

Literatura, art i Cristianisme. Dijous 21 de febrer (20 h), Tarkovsky, a càrrec de Gemma Cervera. A Pompeia grups (c/ Riera Sant Miquel, 1 bis).

Tallers d'Oració i Vida (mètode P. I. Larrañaga). «Aprendre a pregar per aprendre a viure». Dilluns 18 de febrer (18 h), sessió d'obertura a l'Església de l'Esperit Sant (Travessera de Gràcia, 401). Contacte: t. 635 106 117 (Helga).

Cantates solidàries de Bach del Conservatori Professional de Música de Badalona. Dissabte 23 de febrer (20.15 h), a l'Església de la Mare de Déu del Carme dels P. Carmelites de Badalona (c/ Sant Miquel, 44), amb el Cor Contrapunto Vocale, el Conjunt Instrumental del Conservatori de Badalona i els Solistes Montserrat Pi; Raul Coré; i Vincent de Soomer, amb direcció de Josep Miquel Mindán. Interpretaran la Cantata BWV 118 «Oh Jesucrist, llum de la meua vida» i la Cantata BWV 126 «Guarda'ns fidels a la teua paraula, Senyor». Entrada gratuïta amb aportació voluntària.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Solos en la vejez

Hace unos días leí un dato que me impresionó verdaderamente: más de trescientos mil ancianos catalanes viven solos, según datos del Instituto de Estadística de Cataluña. Estar solo no siempre es un problema. Sentirse solo sí, ya que podemos estar en compañía y, sin embargo, tener una sensación de vacío, como si nos faltara algo. El ser humano es sociable por naturaleza y necesita a los otros para vivir. Cuando una persona se siente sola, se siente también excluida.

Los ancianos necesitan el contacto con otras personas; y, en el ocaso de su vida, muchos de ellos sienten, especialmente, la falta de presencias que les reconforten y que llenen un poco el vacío que sienten. Las pérdidas y ausencias han ido minando sus vidas.

La vejez es un momento de fragilidad de la persona en que, a veces, la marca de la soledad queda dibujada en el rostro. Cuando una persona mayor no encuentra a nadie que se ocupe de ella ni tenga con quien hablar, piensa que ya no importa a nadie. La soledad tiene un impacto emocional que provoca nerviosismo, angustia, tristeza, mal humor y sensación de marginación social.

El proceso de hacerse mayor puede llegar a ser duro, porque se van perdiendo familiares y amigos y se van perdiendo también facultades y habilidades. La vejez nos llega a todos y se suele recibir con más tristeza que alegría. Muchas veces el entorno la percibe más como un estorbo que como una riqueza. En el libro de los Salmos leemos: «No me rechaces ahora en la vejez; me

van faltando las fuerzas, no me abandonen» (Salmo 71,9).

Actualmente, la estructura familiar ha cambiado y apenas hay espacio para los mayores, pero, a pesar de que, a menudo, los arrinconamos y menospreciamos, siguen teniendo un papel muy importante y de gran valor para la sociedad. Sin ellos, perderíamos la sabiduría de la vida y el gran tesoro de las relaciones intergeneracionales, en que jóvenes y mayores aprenden unos de otros. Es necesario que nuestros hermanos mayores ocupen el lugar que les corresponde y no queden desplazados. «Esta civilización seguirá adelante si sabe respetar la sabiduría, la sabiduría de los ancianos» (*Amoris Laetitia*, 192).

Vivimos en una sociedad con cambios constantes, donde se promueve el individualismo y la autosuficiencia, donde cada uno va a la suya, donde no tenemos tiempo para los demás, pero, en cambio, podemos

pasar horas y horas hipnotizados ante una pantalla con el único objetivo de pasar el rato. Es necesario que todos seamos sensibles y estemos atentos a las personas de nuestra comunidad, a lo que les ocurre, para poder acompañarlas cuando lo necesiten. Debemos cuidar a la gente mayor porque son testigos valiosos que enriquecen nuestras vidas. «Quien tiene un amigo tiene un tesoro», dicen. Quien tiene un abuelo o un anciano como amigo tiene una fortuna, digo yo. Sin duda, tener un anciano cerca es un regalo, un privilegio, prácticamente es una necesidad. Así lo expresaba el papa Francisco en el último Sínodo, recordando un refrán argentino: «Si en tu casa no hay ningún anciano, compra uno y cuidalo.»

Estimados hermanos, tengamos presentes a nuestros ancianos: acójámosles, escuchémosles y amémosles. ¡Regalemos un poco de nuestro tiempo!

Seguiu-nos

www.esglesiabarcelona.cat

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT